

Hồi 40

Chức Nghiệp Bang Chủ

Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi. Vừa đập tay xuống bàn vừa đứng lên trừng mắt nhìn Mạc Cự:

- Lão Mạc, thì ra trên đại đường Kim trang lão chỉ bằng mặt mà không bằng lòng khi cúi đầu thần phục Kim Ngạo Thiên bang chủ.

Nguyên Côi hừ nhạt một tiếng rồi nói.

- Trong tâm của lão vẫn hướng về gã Thiên Ma Âu Dương Đình.

Đôi chân mày Ngạn long bang chủ Mạc Cự nheo lại. Lão vuốt râu nói:

- Tần tôn giá sao lại nóng nảy như vậy?

- Tại sao Tần mỗ không nóng giận được chứ. Lão mời Tần mỗ đến đây để mở lời khuyến dụ ta, lập mưu tính kế hại Kim bang chủ.

Tần Nguyên Côi vỗ tay vào ngực mình. Y vừa vỗ tay vào ngực vừa nói:

- Lão Mạc... Ta không phải là hạng người tiểu nhân như vậy đâu. Tần Nguyên Côi nói một là một, hai là hai, không phải là kẻ nói hai lời.

Y vuốt hàm râu quai nón, gần giọng nói tiếp:

- Mạc lão quý đã nhìn lầm Tần mỗ rồi đó. Hừ, vừa mới đây lão đảm nhận chức vị trưởng lão chấp pháp trong Thần Phục bang. Lời tuyên hứa còn đọng trên cửa miệng, mà đã vội vã quên, giở ngay thủ đoạn định hại bang chủ. Khó mà chấp nhận được.

Tần Nguyên Côi giũ vạt áo, nhìn Mạc Cự:

- Tần mỗ sẽ bấm báo với Kim bang chủ... Lão Mạc hãy chuẩn bị mà đối phó với bang chủ... Cáo từ.

Thiết y bang chủ Tần Nguyên Côi nói dứt câu, giũ mạnh hai tay, sông sông sải bước ra cửa.

Mạc Cự lắc vai điểm mũi giày thi triển khinh công lướt qua đầu Tần Nguyên Côi chặn đường họ Tần lại.

Lão Mạc vuốt râu, từ tốn nói:

- Tần đại hiệp... Lão phu chỉ thử lòng Tần đại hiệp thôi. Sao Tần đại hiệp lại nổi nóng như vậy chứ.

Đôi chân mày Tần Nguyên Côi cau lại chân diện lộ vẻ bất nhẫn. Y gắt giọng nói:

- Tần mỗ biết Mạc lão quỷ đang nghĩ gì mà. Trước đây trên Vu Sơn, lão đã có ý thâu tóm Thập Bát bang lập Thần Phục bang rồi. Nay bởi cái họa Ma đạo mà lão buộc phải trao lại chức vị bang chủ Thần Phục bang cho Kim Ngạo Thiên. Lão trao lại chức vị đó mà lòng không muốn chút nào.

Hừ nhạt một tiếng, Tần Nguyên Côi nói tiếp:

- Tần mỗ đi guốc trong bụng lão đó. Tần mỗ nói có đúng không?

Mạc Cự vuốt râu, từ tốn nói:

- Tần đại hiệp nói tất nhiên phải đúng rồi. Lão Mạc này đúng là có ý nghĩ đó thật, nhưng Tần đại hiệp thử nghĩ lại coi, lão phu, Tần đại hiệp và các vị bang chủ khác đều là những người trưởng tôn trong giới lục lâm thế mà nay phải cúi đầu thần phục một gã tiểu tử, chỉ vì gã có được võ công tối thượng trong Thánh địa Kim Đỉnh Sơn.

Lão Mạc buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Lão Mạc nghĩ Tần bang chủ là chỗ bằng hữu thân giao, tri kỷ nên mới thỉnh mời Tần đại hiệp đến bàn kế sách. Ví như lão và Tần đại hiệp có thể buộc Kim tiểu tử kia giao lại bí kíp võ công mà y đã may mắn có được trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Lão Mạc vuốt râu im lặng nhìn Tần Nguyên Côi. Lão mỉm cười rồi nói tiếp:

- Lão Mạc và Tần đại hiệp cùng nhau trau luyện võ học của Kim tiểu tử. Với kinh nghiệm lịch duyệt của lão phu và Tần đại hiệp thì sá gì ngại đến đại họa Ma đạo Âu Dương Đình. Đến lúc đó, không chỉ lão Mạc và Tần đại hiệp hóa giải được đại họa ma nhân cho thiên hạ, mà còn cùng nhau hưởng lạc thú phát dương quang đại. Lão và Tần đại hiệp có thể chia nhau võ lâm trung nguyên.

Tần Nguyên Côi cau mày nhìn chăm chăm vào mắt lão Mạc. Y gắt giọng nói:

- Nói gì thì nói... cuối cùng thì lão Mạc cũng lòi ra cái đuôi tham lam muốn độc bá võ lâm mà thôi.

Y hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Nếu lão Mạc là một đại trượng phu, một vị trưởng tôn võ lâm thì lúc này phải gạt tham vọng của mình qua một bên, để cùng với Kim bang chủ chung vai sát cánh dứt trừ họa kiếp Ma đạo. Thế mà lão vẫn ngấm ngấm bày mưu thủ lợi riêng cho mình.

Tần Nguyên Côi khoát tay.

- Tâm địa của lão Mạc chỉ có thể sống chung với bọn ma nhân được mà thôi. Tần Nguyên Côi này dù là kẻ hữu dũng vô mưu, nhưng vẫn biết giữ đạo làm người. Mạc lão quỷ không xoay chuyển được ý định của Tần mỗ đâu.

Tần Nguyên Côi nói rồi toan sải bước đi nhưng Mạc Cự cản lại:

- Tần đại hiệp... Thịnh ý của lão Mạc là nghĩ đến hạn vận của lão và Tần đại hiệp. Tần đại hiệp thử nghĩ coi, nếu như Kim Ngạo Thiên bất ngờ bị biến thành ma nhân, chúng ta sẽ không còn cơ hội có được võ công tối thượng của Thánh địa Kim Đỉnh sơn khắc chế ma đạo. Nếu như Tần đại hiệp không đồng ý với ý của lão Mạc thì xem như lão Mạc chưa hề nói gì với Tần đại hiệp.

Tần Nguyên Côi trừng mắt nhìn Ngân Long bang chủ Mạc Cự.

Mạc Cự vuốt râu buông tiếng thở dài, giả lả nói tiếp:

- Nếu như Tần đại hiệp đem những lời lão Mạc vừa nói với Tần đại hiệp cho Kim Ngạo Thiên biết, hóa ra Tần đại hiệp đã dôn lão hủ vào cửa tử. Trong khi lão Mạc nghĩ đến Tần bang chủ mà Tần bang chủ lại chẳng nghĩ đến lão Mạc, dôn lão Mạc vào chỗ chết. Tần đại hiệp được gì, mà chỉ mất đi một lão bằng hữu trong Thập Thất bang mà thôi.

Tần Nguyên Côi vuốt hàm râu quai nón:

- Thế lão muốn Tần mỗ làm gì đây?

Lão Mạc giả lả cười, rồi nói:

- Vừa rồi lão Mạc có nói ra những lời hồ đồ với Tần bang chủ, cứ xem như Tần bang chủ chưa từng nghe lão Mạc nói là được rồi.

Tần Nguyên Côi hừ nhạt rồi nói:

- Được... Xem như Tần mỗ chưa nghe lão Mạc nói gì, nhưng nếu không báo với bang chủ, một ngày nào đó bang chủ rơi vào âm mưu của lão... ta sẽ có lỗi với bang chủ. Biết mà không nói, Tần mỗ sẽ đâu xứng đáng là một Vị chấp pháp tôn chỉ trong Thần Phục bang.

Lão Mạc nheo mày.

- Nếu Tần bang chủ nói với Kim Ngạo Thiên chẳng khác dôn ta vào tử lộ.

- Vậy lão hãy cho Tần mỗ một kế sách vẹn toàn.

Mạc Cự nhìn vào mắt Tần Nguyên Côi.

- Thôi được... Lão hủ sẽ rời khỏi Thần Phục bang. Đến lúc đó Tần bang chủ hãy nói với Kim Ngạo Thiên. Khi Kim Ngạo Thiên biết thì lão Mạc cũng đã cao chạy xa bay.

Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi nheo mày rồi gật đầu.

- Thế này cũng được. Lão Mạc có thể rời khỏi đây được rồi đó. Sau vài ngày, Tần mỗ mới bẩm báo với Kim Ngạo Thiên bang chủ.

Lão Mạc vuốt râu, ôm quyền xá Tần Nguyên Côi.

- Lão Mạc vô cùng cảm kích Tần bang chủ. Lão Mạc vừa cảm kích vừa ngưỡng mộ tấm lòng trung hậu của Tần bang chủ.

Tần Nguyên Côi khoát tay:

- Lão Mạc không phải khách sáo như vậy.

Mạc Cự buông tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Lão phu rời khỏi Kim trang, xem như tự chôn vùi tất cả danh tiếng lẫn sự nghiệp bấy lâu nay của lão phu dày công tạo dựng...

Lão vuốt râu lắc đầu:

- Chỉ một chút hồ đồ, lão phu phải nhận cái nghiệp này. Nhưng trước khi lão Mạc rời khỏi đây, lão Mạc muốn uống một chén rượu với Tần bang chủ. Chén rượu này xem như chúng chia tay nhau, chẳng bao giờ gặp nhau nữa.

Mạc Cự gượng cười nói:

- Tần Nguyên Côi bang chủ hẳn không từ chối một chén rượu chia tay với lão Mạc.

Tần Nguyên Côi suy nghĩ rồi nói:

- Được... Tần mỗ thay mặt những vị trưởng lão chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang tiễn lão Mạc đi vậy.

Mạc Cự ôm quyền:

- Thật là vinh hạnh cho lão Mạc được Tần bang chủ tiễn đi.

Tần Nguyên Côi nhìn lão Mạc:

- Lão Mạc đừng trách Tần mỗ.

- Lão Mạc hồ đồ không thể trách ai.

Nói rồi Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi quay lưng dợm trở lại thì bất ngờ Ngân Long bang chủ Mạc Cự chớp động chỉ công. Mạc Cự đã có chủ định từ trước nên gần như không cho họ Tần kịp có phản xạ gì trước chiêu công của lão. Ngân Long bang chủ nhanh chóng đắc thủ ngay chiêu thức đầu. Chỉ pháp của Ngân Long bang chủ điểm ngay vào đại huyệt Thiếu Hóa khiến Tần Nguyên Côi nhanh chóng bị tẩn mác nội lực.

Tần Nguyên Côi loạng choạng chưa kịp đề khí hóa giải bế huyệt thì tiếp ngay một chưởng của lão Mạc.

- Bình...

Thiết Y bang chủ Tần Nguyên Côi chúi đầu về phía trước, ngã sóng soài.

Lão Mạc lừng lững bước đến. Mạc Cự vừa bước đến bên Tần Nguyên Côi vừa nói:

- Rượu mời ta ban ngươi không uống mà lại đòi uống rượu phạt. Mà rượu phạt của Mạc gia lại vừa đắng vừa cay vừa tàn nhẫn vô cùng.

Mạc Cự nói dứt câu hừ nhạt một tiếng.

Tần Nguyên Côi chỗi tay cố ngó lên. Y nhìn Mạc Cự gất giọng lớn tiếng nói:

- Lão Mạc... Ngươi đường đường cũng là một bang chủ Ngân Long bang mà lại đánh lên Tần mỗ, đâu đáng là một trang anh hùng hảo hán. Nếu Tần mỗ có chết bởi tay ngươi thì cũng không tâm phục khẩu phục.

Mạc Cự hừ nhạt, rít giọng nói:

- Một gã hữu dũng vô mưu như ngươi thì Mạc gia đâu cần phải tâm phục khẩu phục chứ. Ngươi tới số phải chết rồi. Mạc gia tiễn ngươi đi cho rảnh nợ đây.

Hai hàm răng Tần Nguyên Côi nghiến chặt lấy nhau phát ra những âm thanh ken két. Sự phẫn nộ hiện ra trên khuôn mặt râu hùm hàm én của gã, nhưng dù phẫn nộ thì giờ đây y cũng chẳng thể làm được gì để cứu lấy cái mạng của mình.

Tần Nguyên Côi rít giọng nói:

- Lão Mạc đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi... Ngươi không đáng là bằng hữu của Tần mỗ.

Mạc Cự cau mày:

- Ngươi nói hết rồi chứ?

Tần Nguyên Côi nhìn lão Mạc, im lặng không thêm đáp lời.

Mạc Cự chau mày, vận công vào song thủ dựng lên nhăm đầu Tần Nguyên Côi. Lão chực nhả kinh võ xuống đầu họ Tần thì một làn gió thoảng lướt vụt qua trước mặt lão. Làn gió thoảng đó khiến Mạc Cự giật mình. Sự biến diễn qua quá nhanh ngoài tầm mắt lão. Khi lão nghiệm được sự biến đó thì đã thấy Kim Ngạo Thiên đang đỡ lấy Tần Nguyên Côi đặt ngồi lên ghế.

Thân pháp siêu phàm của Kim Ngạo Thiên khiến lão Mạc toát mồ hôi hột. Lão cứ đứng đực ra nhìn Ngạo Thiên.

Ngay cả Tần Nguyên Côi cũng ngạc nhiên bởi thân pháp bất phàm của Ngạo Thiên.

Họ Tần cứ há hốc miệng nhìn chàng:

- Bang chủ.

Ngạo Thiên hỏi:

- Tần trưởng bối không sao chứ?

- Lão Tần bất tài nhưng không sao cả... Nhưng bang chủ hãy cẩn thận.

Ngạo Thiên nhìn Tần Nguyên Côi khẽ gật đầu. Chàng quay mặt nhìn lại Ngân Long bang chủ Mạc Cự. Chạm vào ánh mắt khe khẽ của Ngạo Thiên. Ngân Long bang chủ Mạc Cự không khỏi bối rối, lúng túng.

Ngạo Thiên từ tốn nói:

- Mạc trưởng bối nghĩ sao?

Về bối rối của Mạc Cự càng lộ ra khi phải nghe câu hỏi này của Ngạo Thiên. Lão ngậm miệng không trả lời chàng.

Ngạo Thiên nhìn lão Mạc nói tiếp:

- Nếu ngay từ đầu Mạc trưởng bối không chấp nhận văn bối thì không có chuyện này xảy ra. Nay mọi sự đã diễn ra, trưởng bối nghĩ văn bối xử trưởng bối như thế nào?

Mạc Cự buông tiếng thở ra rồi nói:

- Ngạo Thiên... Người có bản lĩnh thì xử lão phu đi.

- Rất sẵn lòng.

Chàng vừa nói vừa chớp động thân pháp. Mặc dù Mạc Cự đã phòng bị dồn tất cả công lực vào song thủ chờ đợi nhưng khi Kim Ngạo Thiên khởi động thân ảnh để phát tác chiêu công thì lão gần như chẳng có chút phản ứng gì. Bởi lẽ lão chẳng định nhãn thấy đối

phương ở đầu. Khi lão thấy được Kim Ngạo Thiên thì chỉ pháp của chàng đã điểm ngay vào tình huyết của lão rồi.

Mạc Cự thốt lên:

- Ôi.

Sau mỗi tiếng thét đó, lão đứng đực ra như bị trời trồng chẳng thể nào nhúc nhích cục cựa được.

Ngạo Thiên đứng ngay trước mặt Mạc Cự, chiều uy nhân vào một lão.

Tiếp nhận hai luồng uy nhân của Kim Ngạo Thiên, Mạc Cự bất giác rùng mình. Toàn thân nổi đầy gai ốc. Lão miễn cưỡng nói:

- Bang chủ định lấy mạng lão phu?

Ngạo Thiên rút một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi nói:

- Nếu văn bối lấy mạng Mạc tiền bối không chừng giới võ lâm sẽ cho văn bối vừa mới đảm nhận chức vị bang chủ Thần Phục bang chưa quá một ngày đã dụng quyền uy của một vị bang chủ Thần Phục bang để trả thù riêng.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Việc đó chẳng có lợi chút nào. Thậm chí tôn chỉ của Thần Phục bang chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi.

Buông tiếng thở ra, Mạc Cự nói:

- Kim Ngạo Thiên bang chủ nghĩ đúng rồi đó. Lấy mạng lão Mạc, bang chủ chẳng có ích lợi gì đâu, mà chỉ được tiếng thị phi của võ lâm mà thôi. Hay nhất bang chủ nên thả lão phu, bang chủ sẽ có cái lợi được tiếng vị tha, nhân nghĩa.

Kim Ngạo Thiên lắc đầu.

Thấy chàng lắc đầu, Mạc Cự giật thót ruột:

- Lão phu nói sai à?

- Rất sai.

- Bang chủ có thể cho lão phu biết cái sai của mình không?

- Nếu thả Mạc trưởng bối thì Thần Phục bang đặt ra tôn chỉ tôn qui để làm gì. Ngày khai lập Thần Phục bang, tôn chỉ của Thần Phục bang đã bị Mạc trưởng bối xem thường, nếu văn bối vì cái riêng của bản thân mình, e rằng Thần Phục bang chẳng thể nào tồn tại trong

võ lâm. Ngay ngày đầu tôn chỉ, tôn qui đã không nghiêm thể những ngày sau như thế nào thử hỏi bang chúng Thần Phục bang còn xem trọng tôn qui của bang phái không, chứ đừng nói đến võ lâm quần hào.

Sắc diện của Mạc Cự biến sắc. Lão miễn cưỡng nói:

- Thế bang chủ định xử lão phu như thế nào?

Ngạo Thiên nhìn thẳng vào mắt lão Mạc:

- Văn bối không xử Mạc trưởng bối. Ngày nhậm chức vị bang chủ Thần Phục bang, văn bối đã giao chức vị chấp pháp tôn chỉ Thần Phục bang cho các vị trưởng bối của Thập Thất bang. Nay sự phản xử trưởng bối sẽ do những vị trưởng bối Thập Thất bang định đoạt. Mạc trưởng bối đã phạm vào tôn qui của Thần Phục bang thì còn lại mười sáu vị chấp pháp Thần Phục bang định đoạt Mạc trưởng bối.

Chàng thở ra, lắc đầu nói tiếp:

- Họ phán quyết trưởng bối chết thì phải chết... văn bối không xen vào.

- Ngạo Thiên.

Chàng quay bước đến đến bên Tần Nguyên Côi:

- Tần trưởng lão... Văn bối xử như vậy, Tần trưởng lão nghĩ sao?

Tần Nguyên Côi ôm quyền xá:

- Bang chủ công tâm, anh minh, Tần Nguyên Côi khâm phục vô cùng.

Tần Nguyên Côi nói dứt câu thì từ ngoài cửa biệt đường, mười lăm vị trưởng lão cùng bước vào.

Cả mọi lăm người cùng ôm quyền xá Ngạo Thiên, rồi cùng xướng lên:

- Bang chủ anh minh.

Ngạo Thiên nhìn lại Mạc Cự.

Chàng quay lại mười lăm vị trưởng bối Thần Phục bang:

- Ngạo Thiên chỉ làm theo chức nghiệp của mình mà các vị trưởng bối đã giao phó.

Chàng nói rồi thả bước về phía cửa.

Lão Mạc rít giọng nói theo:

- Kim Ngạo Thiên đừng bước nghe lão Mạc nói đây.

Ngạo Thiên dùng bước nhìn Mạc Cự:

- Mạc tiền bối có điều gì chỉ giáo?

- Ngạo Thiên... Người cũng không xứng đảm đương chức vị bang chủ Thần Phục bang đâu.

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại:

- Tại sao không xứng... Nếu không xứng thì trước đây Mạc trưởng bối sao lại đề cử Kim Ngạo Thiên?

Mạc Cự cười khẩy rồi nói:

- Lão Mạc đề cử người vào chức vị bang chủ Thần Phục bang chẳng qua tình thế bắt buộc thôi chứ người có xứng gì đâu. Người nghĩ đi. Kim gia của người có người theo ma đạo. Người đó là Mỹ Diện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc. Một kẻ thân tín của mẫu thân người. Dương Tiểu Ngọc ngang nhiên đến Thần Phục bang dự đại lễ khai môn lập phái Thần Phục bang, thì người bàng quan tọa thị, để ả tự nhiên đi lại như chốn không người. Chính vì lẽ đó mà ta không phục nên mới có ý phản lại người để giữ tôn chỉ Thần Phục bang.

Mặt Ngạo Thiên sa sầm.

Lão Mạc nói:

- Người muốn xử lão Mạc theo tôn chỉ của Thần Phục bang thì trước tiên phải xử người của Kim gia trước. Lão hủ sợ người công tư không phân minh đó.

Lão Mạc vừa nói dứt câu thì Dương Tiểu Ngọc bước vào:

- Lão nói sai rồi...

Mọi người dồn mắt về phía nàng.

Tiểu Ngọc điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Lão nói ra câu vừa rồi hàm ý ám chỉ Tiểu Ngọc đã theo Âu Dương Đình, thế lão cũng đã theo Độc chủ Âu Dương Đình kia mà. Còn hôm nay, Tiểu Ngọc đến Kim trang trong thân phận môn chủ Độc môn. Ta không phủ nhận mình là người hắc đạo, nhưng lần này ta đến trong cương vị là khách, tất bang chủ Thần Phục bang Kim Ngạo Thiên phải lấy đạo chủ khách mà tiếp ta chứ.

Nàng cười khẩy:

- Sao lão lại hồ đồ gắn Tiểu Ngọc vào cái tội của lão. Tiểu Ngọc đến đây không phải để đồn lão vào cái tội phải chết mà muốn cho lão và các vị trưởng bối ở đây biết, Dương Tiểu Ngọc không còn là người của Kim gia nữa mà là môn chủ Độc môn.

Nàng nhướn mày, nhếch môi cười mỉm rồi nói:

- Khi nào bốn môn chủ rời khỏi đây quay về Độc môn thì lúc đó Kim Ngạo Thiên bang chủ có quyền tảo sát Tiểu Ngọc. Còn bây giờ thì bang chủ Kim Ngạo Thiên phải giữ thể diện của Thần Phục bang chứ. Chẳng lẽ lợi dụng đạo chủ khách mà lấy mạng bốn môn chủ sao? Làm như vậy, chẳng khác nào bôi tro trát trấu lên đại tự Thần Phục bang vừa mới tạo lập trong giang hồ.

Lão Mạc sượng sùng khi phải nghe lời nói của nàng. Lão bối rồi nói:

- O... Nhưng cô nương là người của Kim gia.

- Trước đây chứ bây giờ đâu còn. Với lại trước khi bang chủ Kim Ngạo Thiên chấp chưởng chức vị trưởng bang đã tuyên cáo không bói móc lại dĩ vãng. Lão đã từng qui thuận Độc chủ Âu Dương Đình, mà còn đảm đương chức vị chấp pháp Thần Phục bang kia mà. Nếu như Tiểu Ngọc qui thuận Thần Phục bang, không chừng trở thành...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Kim Ngạo Thiên.

Tiếp nhận ánh mắt của Tiểu Ngọc, chân diện Ngạo Thiên đỏ bừng.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Tiểu Ngọc nói thế để các vị hiểu. Còn bây giờ bốn môn chủ có thể cáo từ chư vị trưởng lão và Kim Ngạo Thiên bang chủ quay lại Độc môn của mình. Còn chuyện nội bộ của Thần Phục bang, Tiểu Ngọc không dám xen vào. Nhưng chứng nghiệm sự phán quyết của tân bang chủ Thần Phục bang. Bốn môn chủ tâm đắc vô cùng.

Nàng nhìn lại Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Bang chủ bảo trọng.

Nàng quay lại các vị trưởng bối:

- Chư vị trưởng bối bảo trọng. Hẹn ngày tái kiến.

Nàng nhìn lại Ngạo Thiên một lần nữa rồi mới quay bước đi thẳng ra cửa.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên dợm bước theo Tiểu Ngọc, nhưng rồi kịp dừng bộ mà chỉ lấy mắt nhìn theo sau lưng nàng.

Tiểu Ngọc ra đến mái hiên chợt quay mặt nhìn lại chàng.

Nàng điểm nụ cười đầy vẻ thỏa mãn ban phát cho Kim Ngạo Thiên.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>